

LBRIS

We know
books

Turbobolidul
TAYLOR

**DAVID
BADDIEL**

Ilustrații de Steven Lenton

Traducere din limba engleză de Adrian Deliu-Bianu

Capitolul 1

Începe povestea

-Uite ăla, mamă, zise Amy, arătând prin geam. Țăla ruginit. Cu ziarul ud în el. Și cu roata din față șuie. Cu genul *ăsta* de cărucior seamănă al meu.

— Da, răspunse Suzi, dând cu grijă în marșarier între două mașini, într-una din ele o familie încercând o grămadă de cumpărături.

Era o manevră dificilă, fiindcă dubița era mare și înaltă în spate, iar Amy și fotoliul ei îi blocau vederea.

Mai mult decât de obicei, fiindcă Amy arăta acum,

cu ambele brațe, către căruciorul ruginit.

— Îl vezi? insistă fata.

— Nu. Dar știi la care te referi.

— Îl știi?

— Mă rog. Știu *genul* celui la care te referi. Pentru că mi-ai arătat unul *ca* el de fiecare dată când am venit la supermarket luna asta.

— Asta, mamă, zise Amy, pentru că roțile mele sunt șui de o lună!

Suzi oftă și opri motorul dubiței. *Viața pe atât de perfectă pe cât vrei tu să fie*, își zise în sinea ei. Mama lui Amy era mare amatoare de „citate inspiraționale”: afirmații pozitive despre viață, din cele pe care le găsești pretutindeni pe net, de obicei cu un apus de soare pe fundal. Și le tot repeta în gând în momentele de stres. Totuși, adesea – cum era cazul acum, când îl vedea pe bărbatul cu mașina de lângă ea, străduindu-se întruna să trântescă ușa portbagajului peste o sacoșă îndesată, conținând în principal ouă – nu păreau să aibă prea mare efect.

Suzi coborî din mașină, se duse în spatele dubitei, deschise ușile (pe care Amy lipise, ca o ironie, un abțibild pe care scria „HOT ROD”, luat dintr-o revistă *Mașini Rapide*) și apăsă un buton.

Rampa se desfășură, astfel încât Amy să poată coborî cu fotoliul rulant. Amy îl roti, întorcându-se spre mama ei. Numai că rotirea continuă, în cerc. Urmat de alt cerc. Și de încă unul (când voia, Amy putea să-și rotească fotoliul foarte, foarte repede).

— Nu pot să-l opresc, mami! strigă ea. Roțile nu mă ascultă. Ajută-mă! Ajută-mă! Ajută-mă!

Suzi îi urmări mișcărilor, cu o sprânceană ridicată. Se întrebă dacă nu cumva era cazul să-și lase fiica să se învâртеască până când amețește și i se face rău. Dar, până la urmă, după șase rotiri și niciun semn că ar putea înceta țipetele prefăcute sau că ar încetini mișcarea de rotație, zise:

— Foarte bine! Ai câștigat, Amy! O să vorbesc cu tatăl tău. O să-ți cumpărăm un fotoliu nou.

Amy se opri din învârtit și zâmbi. Își vârî mâna în buzunar și scoase de acolo o bucată de hârtie, pe care era imprimată o poză de pe internet.

— Mersi, mami! exclamă, entuziasmată. Uite pe care îl vreau!

Capitolul 2

Nu mașina

-Eformidabil! zise Amy, urcând pe rampă în dubiță, după câteva zile.

— Mă bucur că-ți place, zise Suzi.

— La nebunie! exclamă Amy.

— Super. Poate-i trimiți o scrisoare tatălui tău, să-i mulțumești.

— I-am scris deja! I-am trimis un e-mail și i-am spus cât e de formidabil. Uite! zise Amy, făcând o rotație completă în dubiță, apoi coborând pe rampă. E ca o mașinuță electrică din parcul de distracții!

Părăsi rampa și se întoarce din nou, răsucind maneta noului, negrului, strălucitorului și, cel mai important, *motorizatului* ei fotoliu rulant.

Mama ei parcase dubița pe aleea din fața casei și deschisese ușile din spate, astfel încât Amy să poată exersa urcarea și coborârea pe rampă. Ceea ce și făcea, de ceva timp.

De ceva mai mult timp.

— *E ca o mașinuță electrică...*, o îngână Jack, fratele lui Amy, în vârstă de paisprezece ani, care stătea – sau, cel puțin, era rezemat cu spinarea de ușă – în grădina din fața casei, prefăcându-se că nu-l interesează.

Era unul dintre lucrurile pe care acum le făcea tot timpul: repeta ce spuneau alții, pe un ton plictisit, zeflemitor. Amy se întreba câteodată dacă nu cumva, pe când avea vreo doisprezece ani și jumătate, fratele ei fusese înlocuit, în secret, într-o noapte, cu o cameră de ecou sarcastică.

— Păi, cam este, zise Amy. Ți-aduci aminte, mami, când ne-a dus tati la mașinuțe bușitoare?

— Sigur că da! V-a luat pe amândoi într-o mașinuță. Ați condus-o amândoi.

— Da, dar după puțin timp m-a lăsat pe mine la

volan. Și m-am strecurat printre toate celelalte mașini.
Nu ne-am tamponat nici măcar o dată!

— Ha. Da, ai dreptate! Câți ani aveai pe atunci?

— Șapte. Și pe urmă ne-a cumpărat vată de zahăr!

Suzi clătină aprobator din cap, după care lăasă privirea în jos. Peter, tatăl lui Amy, nu mai locuia cu ei. Se mutase departe, în Scoția.

— A zis că sunt o șoferiță înnăscută, nu-i așa, mami? *Ești o șoferiță înnăscută, Amy*, așa a zis!

— *Ești o șoferiță înnăscută, Amy* ... îngână Jack.

Pe tonul lui plictisit, zeflemitor.

— Da. Spre deosebire de fiul lui, pe care-l bat de fiecare dată când jucăm *Formula 1: Grand Prix*!

Jack făcu un gest grosolan spre ea.

— *Grand Prix*, o imită, sarcastic.

— În orice caz, Amy..., zise Suzi, smulgându-se din mica ei transă, crezi că ai exersat destul acum?

— Nu prea, mamă..., răspunse Amy, rotindu-se încă o dată. Îmi place mult, într-adevăr, dar vreau numai să văd dacă pot face cu el ceva mai mult... vreau să văd

cum cotește... cum cârmește... care e viteza maximă...

— *Cum cotește... cum cârmește... care e viteza maximă...*

— Jack, încetează, îl certă Suzi. E obositor.

— Mă rog, zise Jack, vorbind în sfârșit cu vocea lui, care îi suna lui Amy ca a unuia convins că le știe *pe toate*, chiar dacă, de fapt, era cu doar doi ani și jumătate mai mare ca ea. Să fim serioși, continuă el.

E un fotoliu rulant. Doar nu poate să fie rapid sau altceva.

— E un Mobilcon XR-207, zise Amy. Se folosește de tehnologia de la carturi. Are un motor de cinci cai putere!

— Bun, atunci arată-mi viteza maximă, ceru Jack.

Amy împinse în față maneta de pe brațul drept, iar fotoliul porni pe alee.

Nu cu prea mare viteză, totuși.

— Vezi? comentă Jack. Nu e tocmai un Aston Martin DB5, este?

Replica lui o făcu pe Amy să se oprească și să-și lase privirea în jos.

— Știu că nu e un Aston Martin DB5, răspunse, încetișor.

Suzi se încruntă.

— Ia, taci, Jack. Dacă Amy vrea să se distreze pretinzând că noul ei fotoliu rulant e ca o mașină, nu-i strica bucuria.

Avu efect: îi închise gura lui Jack. Numai că, de fapt – chiar dacă mama ei nu avusese intenția asta – o făcu în același timp pe Amy să se simtă cumva și mai rău. O făcu să simtă că toate manevrele ei cu fotoliul rulant pe alee poate nu erau decât atât: un joc infantil de-a condusul.

Și, până la urmă, Jack avea dreptate: nu era o mașină. Era doar un fotoliu rulant.

Numai că, deodată, lui Amy îi veni o idee...